Близько мене стогне пугач
Саме серед ночі,
Віщує він нещасному
Скоро закрить очі,
Стогне пугач, стогне сірий
Да над головою,
Мабуть, її прийшла пора
Присипать землью.
Сумно стогне, як застогне,
Душа аж трепеще,
Подумає: на тім світі
Чи не буде легше.
На сім світі серце моє
Радощів немало,
Воно зроду веселої
Пісні не співало.
Не стогни на тими людьми,
Котрі веселяться;
Нехай вони соловейком
Будуть забавляться.
А стогни ти над такими,
Що долі не мають
Цілий вік, котрі, сердешні,
Плачуть да скучають.
Ти ж у мене на могилі,
Любий соловейко,
Щебечи, як сонце зійде,
Щебечи раненько.
Дітки, жінка на могилі
В мене не заплаче,
А невірна із радощей
Може, ще заскаче.
Нехай серце в невірної
На шмаття ірветься,
Нехай правда перед нею

В вічі засміється
Да і скаже: "Ти ж клялася!
По правді кохаєш.
Тепер дивишся у вічі,
Мене не пізнаєш,
Бо я правда, а ти кривда,
Да так зоставайся!
Кохай, цілуй, кого хочеш,
Зо мною не знайся".
А ти, любий соловейку,
Співай над труною!
Ой візьму я своє горе
В могилу з собою.
Пугача мені не треба,
Нехай вже не стогне,
Нехай в моєй невірної,
Нехай серце сохне.